mange Millioner paa et Foretagende som dette, der i heldigste Tilfælde maa siges at indebære en stor Risiko. Og dertil kommer en anden Betragtning, jeg gjorde gældende, at Foretagendet er bedst tjent med at være i dygtige og initiativrige Forretningsmænds Hænder helt igennem. Jo større deres Risiko bliver, des større bliver ogsaa den Opfordring, de have til at sætte det yderste Arbejde ind paa at faa noget ud af dette Anlæg. Og det vil ikke blot sige den yderste Omhyggelighed og den yderste Energi ved Administrationen af selve Havnen, men da de Mænd, der her er Tale om, ere de Mænd, de ere, vil det ogsaa sige, at det, at de have den fulde økonomiske Risiko, det fulde økonomiske Ansvar for dette Foretagende, vil bringe dem til paa de rene søfartsmæssige Omraader at fremkalde og udvikle Foretagender, som kunne blive en væsentlig Støtte for Havnens Drift. Det er klart, at Opfordringen til noget saadant vil være langt stærkere, naar de skulle bære det fulde økonomiske Ansvar for Sagen.

Det er her gaaet, som det undertiden gaar i Verden, at oprindelig betragter man en Ting som nogenlunde haabløs, som nogenlunde død, men saa rejser der sig en Stemningsbølge, der fremstaar Folk, som forstaa at give Stemningen et Incitament, og saa skifter alt, den forrige Pessimisme afløses af en maaske lige saa overdreven Optimisme. Jeg tror, at før denne Plan var fremkommen, vilde man neppe have fundet nogen, der vilde have paastaaet, at her laa en udmærket Anledning for den danske Stat til at tjene Penge ved at anbringe saa og saa mange Millioner i et Havneanlæg ved St. Thomas. Man taler om de overordentlige Rettigheder, disse Mænd opnaa: de faa Rettighed til at anlægge den store Havn, de faa den Rettighed, at Staten ikke vil give et andet med deres konkurrerende Havneanlæg Koncession, de faa Ret til at bygge en Dok, der kan rumme Skibe paa mindst 15,000 Tons, Ret til at anlægge elektriske Lysanlæg, Afkølingsanlæg, Sporveje etc. paa St. Thomas. Nu beder jeg ærede Medlemmer erindre, hvad Øen St. Thomas og hvad Byen Charlotte Amalie er. Det er en Ø, hvis Folketal har været i stadig Nedgang fra Tiaar til Tiaar. Det er bekendt, hvor stor Nedgangen har været i de sidste Tiaar af det foregaaende Aarhundrede, men jeg skal gøre opmærksom paa, at denne Nedgang desværre er fortsat i indeværende Aarhundrede. Efter den sidste Folketælling har Byen Charlotte Amalie den 1. Februar 1911 en Befolkning paa 8,248 Mennesker, medens den 10 Aar før, 1. Februar 1901, havde en Befolkning paa 8,540. Det er altsaa en By, hvis Befolkning er i Nedadgaaende. Se vi paa Skibsafgifterne, finde vi ogsaa dem, om end ganske vist ikke i stor Nedgang, saa dog i nogen Nedgang. Det sidste Budget, der er lagt for 3 Aars Gennemsnit, har maattet sætte Overslaget et Par Tusinde Francs ned for Skibsafgifternes Vedkommende. Endnu mere talende er maaske et Par Tal, jeg har fundet i en Udtalelse fra vedkommende kommunale Udvalg paa St. Thomas under de Overvejelser, der for et Par Aar siden bleve foretagne om, hvorvidt man skulde gaa over til en Beskatning af Formue og Indtægt. Man søgte da fra de mest sagkyndige Folks Side at danne sig en Mening om, hvor stort et Beskatningsobjekt der her var Tale om. Man tænkte at dele denne Indkomstskat i to Dele: Indkomst af Næring og Indkomst af andre Kilder. Det samlede Beløb, der kunde blive beskattet som Indkomst af Næring for hele St. Thomas, ikke blot for Byen Charlotte Amalie, var 750,000 Frcs., og det hele Beløb, der vilde være at beskatte af Indtægter af andre Kilder, dog saaledes at forstaa, at Indtægter under 1,500 Frcs. vilde være skattefrie, var 700.000 Frcs. Saa smaa ere Forholdene, det her drejer sig om. Den Indtægt, der kan beskattes saavel ved Næring som fra andre Kilder, er i det hele 1,450,000 Frcs. Det er overordentlig smaa Forhold, ja, værre end det, det er stagnerende Forhold.

Det, der sker, er altsaa ikke, at der her kommer nogle Pengemænd, som ville udnytte nogle fortræffelige forhaandenværende Betingelser paa denne Plads. Nej, her komme nogle Mænd, der ville skabe Liv, hvor der før var Død, som ville sætte en Udvikling i Gang, hvor der nu ingen Betingelser er derfor. Og naar man saa siger, at man her giver disse Mænd en Mængde Rettigheder, kan det vel se ret imponerende ud, hvad der her indrømmes, naar man ikke stadig holder sig for Øje, hvad St. Thomas er, og hvilke de naturlige Vilkaar ville være for den ogsaa i Fremtiden, hvis dette Anlæg ikke kommer. Det kan se bestikkende ud, at man giver Koncessionshaverne Lov til at anlægge en stor Havn, en Dok, elektrisk Lysanlæg og alt det øvrige, som jeg nævnede før, men der er ikke et Menneske, der før tænkte paa et saadant Dok- eller Havneanlæg eller Lysanlæg, Sporvejsanlæg o. s. v. Hvis